Молба за консултативно становище от Съда на ЕАСТ, подадена от Borgarting lagmannsrett, с дата 1 февруари 2011 г. по делото STX Norway Offshore AS m.fl v Staten v/Tariffnemnda

(Дело E-2/11)

(2011/C 208/06)

С писмо от 1 февруари 2011 г., получено в деловодството на съда на 9 февруари 2011 г., към Съда на ЕАСТ бе отправена молба от Borgarting lagmannsrett (Апелативния съд в Borgarting) за консултативно становище по делото STX Norway Offshore AS m.fl. v Staten v/Tariffnemnda по следните въпроси:

1. Позволява ли Директива 96/71/ЕО, включително нейния член 3, параграф 1, първа алинея, буква а) и/или в), вж. втора алинея, на държава от ЕИП да осигурява на работници, които пребивават на нейна територия от друга държава-членка, следните ред и условия за заетост, които, в държавата от ЕАСТ, където се извършва дейността, са установени чрез национални колективни споразумения, които са били обявени за общоприложими в съответствие с член 3, параграф 8 от директивата:

   а) максимално нормално работно време;

   б) допълнително възнаграждение към основната почасова заплата за трудова заетост, изискваща нощувки извън дома, с изключение на служители, които се наемат на работния обект; както и

   в) компенсация на разходите за пътуване, храна и настаняване в случай на трудова заетост, изискваща нощувки извън дома, с изключение на служители, които се наемат на работния обект?

   Каква е връзката, ако има такава, на съотношението на служителите, обхванати от съответното колективно споразумение, преди то да бъде декларирано за общоприложимо, спрямо отговорите на горните въпроси?

2. Ако редът и условията за заетост в държава от ЕИП, където се извършва работата, които са постановени в национално колективно споразумение, обявено за национално приложимо в съответствие с член 3, параграф 8, отговарят на изискванията по член 3, параграф 1 от Директива 96/71/ЕО, трябва ли националният съд да направи отделна оценка дали този ред и условия отговарят на изискванията по член 36 от Споразумението за ЕИП, включително дали те могат да бъдат оправдани от първостепенни изисквания от общ интерес?

3. Ако отговорът на въпрос 2 е положителен:

   а) Позволява ли член 36 от Споразумението за ЕИП изтъкнатите причини за решение с общо приложение, при което определеният ред и условия за заетост в национално колективно споразумение се декларират общо приложими спрямо въпросния сектор, да са „с цел да се гарантира, че чуждестранните работници се ползват с еквивалентно заплащане и условия на работа като норвежките работници?“

   б) Може ли да се предположи, освен ако не бъдат представени доказателства за противното, които трябва да бъдат представени от частноправните субекти, че редът и условията за заетост, които са съвместими с Директива 96/71/ЕО, вж. член 3, параграф 1, разгледани в контекста на член 3, параграф 8, осигуряват защитата на работниците и лоялната конкуренция?

   в) Какво е въздействието, ако има такова, върху отговора на въпрос 3, буква а) ,ако държавата домакин прилага система, според която общоприложимите ред и условия за заетост са изложени в националните законодателство и допълнени с реда и условията за заетост, постановени в националните колективни споразумения, които могат да бъдат декларирани общоприложими спрямо въпросната професия или сектор?